

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně:

M.N.

bytem T., B. n. L.,

zastoupena advokátem Mgr. Kamilem Fotrem,
se sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

se sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2018, č. j. 029612/2018/KUSK-
OSA/KLU, sp. zn. SZ_029612/2018/KUSK/2

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně napadla žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 2. 2018, sp. zn.: OD-21754/2017-SIZJO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán I. stupně žalobkyni vinnou z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu měla naplnit porušením § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tím že dne 31. 10. 2017, ve 22:42 hodin, v obci Brandýs nad Labem – Stará

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

Boleslav, ul. Lhotská, u č. p. 1220, řídila motorové vozidlo registrační značky X, pod vlivem alkoholu, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání šesti měsíců a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně žalovanému předně vytýká, že o jejím odvolání rozhodl mimo pořadí, ve kterém mu byla doručována odvolání proti rozhodnutím jiných správních orgánů I. stupně, o čemž se dověděla od svého známého A. M., který podal odvolání ve své přestupkové věci proti rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 26. 10. 2017, č. j. OD/40664/17, o kterém nebylo dosud rozhodnuto. Žalovanému tedy byla doručena celá řada dalších odvolání, přesto bez důvodů hodných zvláštního zřetele projednal odvolání žalobkyně. Pořadí vyřizování odvolání není sice kogentně upraveno, ale z § 2 odst. 2 a § 4 ve spojení s § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) lze seznat, že postup žalovaného nemůže být svévolný a že musí vyřizovat věci bez zbytečných průtahů, tedy k projednání věci by mělo docházet v pořadí tak, jak byly tyto věci doručeny žalovanému a nikoli jiným způsobem. Žalovaný své počínání žádným způsobem nevysvětlil, což v žalobkyni vzbuzuje pochyby o nepodjatosti žalovaného, neboť uplatňuje svévolně dvojí přístup. Takový postup je nejenom nezákonný, ale ve své podstatě ohrožující důvěru spravovaných osob v právní stát, neboť ze strany žalovaného jde o zjevnou libovůli, která vzbuzuje pochybnosti o spravedlnosti a férovém posouzení odvolání žalobkyně.
3. S tím souvisí i samotné nesprávné až přepjaté vykládání procesně právních norem. Žalovaný překlenul odvolací důvody žalobkyně stran toho, že nebyla k jednání řádně předvolána a proto nemohlo dojít k projednání věci v její nepřítomnosti [jak má na mysli zákonodárce v § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)], svými nesprávnými úvahami. Dle § 80 odst. 1 zákon o odpovědnosti za přestupky nařídí správní orgán ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci, což byl pravděpodobně případ žalobkyně. V této souvislosti zákonodárce normuje, že k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Bez přítomnosti obviněného je možné konat ústní jednání jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Je tedy zjevné, že zákonodárce vymezil okruh těch, jimž je třeba zaslat předvolání, tj. účastníky řízení. Z § 68 zákona o odpovědnosti za přestupky je zřejmé, že účastníkem řízení je obviněný, poškozený a vlastník věci, nikoli zástupce. Byť ke škodě věci zákonodárce výslovně neuložil správnímu orgánu výslovně vyrozumět zástupce o nařízeném ústním jednání, zjevně mu uložil předvolat účastníka řízení, neboť právě s doručením předvolání účastníku lze spojovat další následky jak podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, tak i podle § 59 a násl. správního řádu. Žádný procesní právní předpis neumožňuje správnímu orgánu realizovat předvolání v přestupkové věci skrze zástupce, neboť předvolání je v daném případě procesním institutem směřujícím k objasnění věci samé. Nedošlo tak k naplnění hmotněprávní podmínky k projednání věci v nepřítomnosti žalobkyně, neboť k ústnímu jednání nebyla řádně předvolána a správní orgán s ohledem na skutečnost, že nařízením ústního jednání sledoval určitý procesní záměr, bez rozumného důvodu na přítomnost žalobkyně zcela rezignoval a nezajistil ji ani

zákonem předvídanými prostředky. V rozporu se zákonem projednal přestupek v její nepřítomnosti, čímž jí de facto zabránil uplatnit její procesní práva a bez jejího zavinění zhoršil její procesní postavení. Pokud správní orgán I. stupně z neznámého důvodu předvolal pouze zástupce, který se k jednání nedostavil, mohl vůči němu uplatnit postup dle § 60 a § 62 správního řádu. Přinejmenším pochybný postup správního orgánu nelze vykládat tak, že v přestupkovém řízení je obviněný předvolán prostřednictvím svého zástupce, zvláště za situace, kdy žalobkyně ani její zástupce o nařízení ústního jednání vůbec nežádali. Takový přinejmenším sporný postup nelze přičítat k tíži žalobkyně.

4. Závěrem žalobkyně namítla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí stojí na sporných a přepjatých úvahách žalovaného, přičemž není zřejmé, jak žalovaný vyložil neurčitý právní pojem jako je předvolání, náležitá omluva, dostatečný důvod, kdy v rámci svých správních úvah musel nejprve překonat neurčitost těchto právních pojmů, a následně je aplikovat na situaci předestřenou v odvolání žalobkyně. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, neboť nebyly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobkyně.
5. Dle žalovaného měla žalobkyně možnost uplatnit námitku podjatosti po dobu odvolacího řízení, což však neučinila, navíc je tvrzení o podjatosti ve smyslu upřednostnění vyřízení odvolání žalobkyně zcela nepravdivé, neboť žalovaný se snaží vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Věc A. M. pochází z jiného správního orgánu I. stupně a jde zjevně o zcela odlišné přestupkové jednání. Ohledně námítky nesprávného předvolání odkázal na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí a konstatoval, že žalobkyně doložila plnou moc udělenou zástupci pro celé řízení, proto bylo předvolání, které obsahovalo všechny vyžadované náležitosti (v jaké věci, kdo je předvoláván, z jakého důvodu), doručeno pouze zástupci. Zástupce byl v předvolání poučen, že jako zmocněnec žalobkyně má podle § 82 zákona o odpovědnosti za přestupky možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou žalobkyni kladeny za vinu, a důkazům o nich, nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy na obhajobu žalobkyně a podávat opravné prostředky. Zástupce byl rovněž poučen o následcích nedostavení se na předvolání, tj. o možnosti projednat přestupek v jeho nepřítomnosti v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán I. stupně se obecně řídí zásadou, že písemnosti mají být doručovány než zástupci, kromě případů, kdy by měl zastoupený něco v řízení osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu). V dané věci nebylo třeba, aby žalobkyně osobně něco vykonala, neboť skutkový stav a důkazní situace byla zcela objektivně zjištěna, a dalšího doplňování (zjišťování) nebylo třeba. K námitce o nedostacích řízení při ústním jednání uvedl, že také tuto námitku vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Odkázal na § 49 odst. 1 správního řádu, podle něhož nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014 – 21, „*Ústní jednání ve věci obvinění z přestupku dle § 74 odst. 1 zákona 200/1990 Sb., o přestupcích, není zpravidla případem, kdy má účastník v řízení něco osobně konat (§ 34 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Není vadou řízení, pokud je předvolání v takovém případě doručeno pouze zástupci obviněného.*“ Zástupce ani obviněná se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavili, proto správní orgán vedl jednání v jejich nepřítomnosti. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že správní orgán I. stupně nepovažoval za nutné provést výslech žalobkyně, neboť shromážděné důkazy, jejichž výčet je v protokolu zaznamenán, považoval za dostatečné

k řádnému zjištění skutkového stavu, kdy jejich hodnocení je dostatečně srozumitelně konstatováno v obou rozhodnutích.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti:
7. Dne 1. 11. 2017 udělila žalobkyně svému zástupci plnou moc k zastupování v předmětné přestupkové věci. Příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 27. 11. 2017, č. j. OD-21754/2017-SIZJO, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání výše uvedeného přestupku. Zástupci žalobkyně byl příkaz doručen do datové schránky ještě téhož dne. Proti příkazu podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce dne 28. 11. 2017 odpor.
8. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a na základě § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s § 49 správního řádu dne 5. 12. 2017 předvolal písemně zmocněnce ve věci přestupku žalobkyně k ústnímu jednání na 10. 1. 2018. Součástí předvolání je mimo jiné také poučení určené zástupci žalobkyně, že dle § 82 zákona o odpovědnosti za přestupky má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou jeho klientce kladeny za vinu a důkazům o nich, nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy na její obhajobu a podávat opravné prostředky. Zmocnění k zastupování se prokazuje písemnou plnou mocí nebo ústně do protokolu podle § 33 odst. 1 správního řádu. K výpovědi nesmí být donucován, jako předvolaný je povinen dostavit se na určené místo včas. Omluvu z nařízeného ústního jednání s uvedením důvodů je nutno učinit bezodkladně a prokazatelným způsobem ve smyslu § 59 správního řádu písemně nebo ústně do protokolu anebo podáním v elektronické podobě podepsaným zaručeným elektronickým podpisem. Podání lze učinit i faxem nebo datovou sítí i bez elektronického podpisu, avšak pouze za předpokladu, že do 5 dnů bude potvrzeno výše uvedeným způsobem ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu. Pokud se k jednání nedostaví, nebo se z jednání ze závažných důvodů neomluví, bude přestupek projednán v jeho nepřítomnosti v souladu s § 80 odst. 4 o odpovědnosti za přestupky a následně bude vydáno rozhodnutí ve věci samé.
9. Podle připojeného dokladu (doručenky) bylo předvolání doručeno do datové schránky zástupce žalobkyně dne 6. 12. 2017, kdy se přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů.
10. Dále spis obsahuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 2. 2018, č. j. OD-21754/2017-SITJO, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku, když řídila motorové vozidlo pod vlivem alkoholu.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zástupce dne 19. 2. 2018 odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm uvedl, že žalobkyně byla o všech rozhodných úkonech a svých právech vyrozuměna a svá práva v řízení také uplatnila, např. podáním odporu. K námitce týkající se rozporu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky (nepředvolání žalobkyně k ústnímu jednání) uvedl, že za situace, kdy si žalobkyně zvolila zástupce, je pouze na něm, aby hájil její práva a zvolil způsob, jakým tak bude činit. Ze spisové dokumentace a ze skutečnosti, že správní orgán I. stupně předvolal k ústnímu jednání pouze zástupce žalobkyně, je patrné, že nenastala situace, kdy by žalobkyně musela při ústním jednání něco osobně vykonat, a nebyl proto ani nutný postup podle § 34 odst. 2 správního řádu. Postačilo proto předvolat

pouze zástupce žalobkyně. Předvolání bylo zástupci řádně doručeno. K námitce, že žalobkyně podáním odporu dala jasně najevo, že se chce řízení účastnit, uvedl, že podáním odporu (tento úkon učinil zástupce) byl příkaz toliko zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení. Přestože žalobkyně v odporu ani v jiné fázi řízení nařízení ústního jednání nepožadovala, učinil tak správní orgán I. stupně sám řádným předvoláním zástupce žalobkyně. Písemné předvolání pak obsahovalo všechny náležitosti dle § 59 správního řádu. Dále konstatoval, že ústní jednání proběhlo zcela v souladu s právními předpisy, a tudíž i dokazování při něm provedené je zcela v souladu se zákonem. Řízení vozidla pod vlivem alkoholu bylo žalobkyni prokázáno oznámením policie sepsaným dne 31. 10. 2017 na místě kontroly, kdy žalobkyně zjištěné stvrdila svým podpisem, dále „Výtisky dechových zkoušek“ č. 7430 (v čase 22:42:54 se zjištěnou hodnotou 0,29 promile alkoholu v dechu) a č. 7431 (v čase 22:49:05 se zjištěnou hodnotou 0,30 promile alkoholu v dechu), které žalobkyně rovněž podepsala. K námitce o neprovedení výsledku policistů a tvrzení o nekonzumaci alkoholu (ale výplachu ústní dutiny dezinfekcí kvůli poranění dásně) a nepřevezení k vyšetření podle zvláštního zákona žalovaný uvedl, že tyto námitky žalobkyně ani její zástupce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně neuplatnili; tyto zazněly až v odvolání sepsaném zástupcem žalobkyně. Sama žalobkyně naopak nevyužila možnosti vyjádřit se k oznámení přestupku, v němž byl skutek, jehož se měla dopustit, popsán, ani v odporu tyto skutečnosti neuvedla, ani nevyužila možnosti zúčastnit se ústního jednání (osobně či v zastoupení).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť byla-li by shledána důvodnou, muselo by být napadené rozhodnutí zrušeno. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spočívající dle žalobkyně v nevypořádání se s neurčitými právními pojmy však soud neshledal. Institut nepřezkoumatelnosti totiž nelze rozšiřovat i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabýval a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, i když výslovně v odůvodnění nereaguje na všechny aspekty vznesené námitky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno, jeho rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné.
15. Dle § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky účinného od 1. 7. 2017 (v době rozhodování správních orgánů) již není nutné nařizovat ústní jednání, jako tomu bylo v zákoně č. 200/1991 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nýbrž správní orgán nařídít jednání může. Zákonné oprávnění správního orgánu k užití správního uvážení ve vztahu k procesnímu institutu ústního jednání vyplývající z nové právní úpravy přestupkového řízení opravňuje správní orgán k samostatnému rozhodnutí, resp. úsudku, zda k takovému úkonu v řízení přistoupí nebo o věci rozhodne bez nařízení ústního jednání. Při této úvaze je správní orgán vázán pouze zásadou zákazu zneužití správního

uvážení, jež je vyjádřena v § 2 odst. 2 správního řádu, jakožto subsidiárně aplikovatelného právního předpisu v přestupkovém řízení. Cílem této zásady je, aby pravomoc správního orgánu byla uskutečňována k takovým účelům a takovým způsobem, jakým mu byla zákonem svěřena. Správní orgán nesmí své pravomoci překročit. Musí se pohybovat a realizovat pravomoci v zákonem svěřeném rozsahu. Současně své pravomoci nesmí zneužít, což vychází z požadavku užití pravomoci jen k těm účelům, ke kterým mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena. Účel svěřených pravomocí a požadavek souladu s veřejným zájmem mají již samy o sobě bránit zneužívání a zneužití pravomoci při výkonu působnosti ve sféře veřejné správy.

16. Rozsah soudního přezkumu správního uvážení je pak podle stabilní judikatury správních soudů omezen pouze na zkoumání toho, zda správní orgán při své úvaze nepřesáhnul či nevybočil z mezí zákonem k úvaze vymezených. Podle soudu v dané věci správní orgán I. stupně nevybočil ze zákonných mezí, když se na základě zákonných důvodů rozhodl ústní jednání konat. Těmito důvody bylo náležité zjištění skutkového stavu a především realizace procesních práv obviněné z přestupku (žalobkyně), navzdory tomu, že žalobkyně sama o nařízení ústního jednání za účelem prokázání své neviny, nepožádala. Z předvolání k ústnímu jednání plyne, že zástupce žalobkyně byl předvolán podle § 59 správního řádu, tedy jako osoba, jejíž účast považoval správní orgán I. stupně za nutnou. To však již neplatí o obviněné z přestupku, jejíž výslech správní orgán I. stupně zjevně nehodlal provést, když k ústnímu jednání předvolal právě jen jejího zástupce, jemuž v rámci poučení, jež je součástí předvolání, vysvětlil účel a důvod předvolání. Ani v tomto ohledu správní orgán I. stupně nepochybil, neboť v případě zastoupení obviněné z přestupku zástupcem, postačuje předvolat k ústnímu jednání pouze zástupce.
17. K tomu lze odkázat např. na žalovaným shora již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nebo rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 – 37, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„v případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhnout důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce. Osobní účast obviněného, který je zastoupen, by byla vyžadována pouze tehdy, vyvstala-li by potřeba jej vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgán může požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, je-li k tomu oprávněn na základě zákona. Správní orgán tedy může účastníka předvolat k výslechu pouze tehdy, pokud je jeho osobní účast nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu (blíže viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008 – 61).“*
18. V nyní projednávané věci šlo rovněž o případ, kdy správní orgán I. stupně doručil předvolání k ústnímu jednání pouze zástupci obviněné z přestupku. Z protokolu o ústním jednání, který byl sepsán dne 10. 1. 2018, přitom vyplývá, že správní orgán I. stupně konstatoval shromážděné důkazy (jejich výčet zaznamenal v protokolu) a provedené důkazy považoval za dostatečné k řádnému zjištění skutkového stavu, přičemž

nepovažoval za nutné provádět výslech žalobkyně jako obviněné. Výslovně uvedl, že na základě shromážděných důkazních prostředků bylo prokázáno, že přestupku, který je obviněné kladen za vinu, se dopustila, a svým jednáním naplnila jeho skutkovou podstatu. Soud proto s přihlédnutím k závěrům učiněným Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku uzavírá, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud žalobkyni nepředvolal za účelem výslechu, ale zaslal předvolání k ústnímu jednání pouze jejímu zástupci. Neúčast žalobkyně totiž nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení, neboť správní orgán I. stupně měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupku žalobkyní dostatečně prokazovaly a kterými provedl dokazování u ústního jednání v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zástupce. Šlo např. o oznámení přestupku ze dne 31. 10. 2017 a výtisky dechových zkoušek, jejichž obsah žalobkyně znala, což také stvrdila svými vlastnoručními podpisy, a v žádné fázi přestupkového řízení proti nim nevznesla žádné výhrady. Osobní účast žalobkyně u jednání proto nebyla nutná.

19. Soud přisvědčuje žalobkyni, že zákon neupravuje pořadí vyřizování věcí před správním orgánem, nicméně dle § 6 správního řádu je povinností správního orgánu vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Není proto pochybením žalovaného, pokud o odvolání žalobkyně včas a bez zbytečných průtahů rozhodl. Soud ostatně plně nechápe smysl předestřené žalobní výhrady, neboť včasné vyřízení odvolání bylo ku prospěchu žalobkyně, když tato se včas dověděla, jak žalovaný na její odvolání nahlíží. Opačný přístup, tedy neúměrná délka odvolacího řízení, by naopak představoval průtahy v řízení, které by žalobkyni opravňovaly k podání žádosti o přijetí opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 3 správního řádu), potažmo žaloby na ochranu proti nečinnosti [§ 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Včasné rozhodnutí o odvolání žalobkyně nemůže představovat podjatost žalovaného. Právě naopak je výrazem respektu žalovaného k povinnosti vyřizovat věci včas a bez zbytečných průtahů.
20. Jako zcela irelevantní pro posouzení dané věci hodnotí soud námitku žalobkyně poukazující na odvolací řízení vedené žalovaným ve věci A. M.. Přestupková věc jmenovaného totiž s věcí žalobkyně nikterak skutkově nesouvisela, prvostupňové rozhodnutí vydal jiný správní orgán a neexistovaly ani žádné důvody pro vedení společného odvolacího řízení nebo pro vydání rozhodnutí o odvoláních ve stejném časovém úseku. V úvahu je třeba vzít také odlišnosti jednotlivých odvolacích řízení vyvolaných např. skutkovými jinakostmi, procesním postupem účastníků, potřebou doplňovat skutková zjištění, obstarávat důkazy, provádět důkazy, atd. Avšak ani za situace, kdy by nic z výše uvedeného ve věci A. M. nenastalo, nemohlo by nevyřízení jeho odvolání vyvolat pochybnosti o nestrannosti a nepodjatosti žalovaného ve věci žalobkyně.
21. Žalobkyně správním orgánům vytýká toliko porušení svých procesních práv. Ohledně věci samé (tedy spáchání přestupku v dopravě pod vlivem alkoholu) správním orgánům ničeho nevytýká. Jelikož soud žádné pochybení v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezjistil, není napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto jí nárok na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému pak dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně